

РЕШЕНИЕ

№ 2337

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **10423** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Д. Т., чрез адв. С. Д. – САК, срещу Ревизионен акт № Р-22002220007257 от 17.06.2021г., в частта, потвърдена и изменена с Решение № 1359/09.09.2021г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр. С. при ЦУ на НАП, с който като резултат на дружеството са определени задължения в размер на 74 393,04лв за ДДС, корпоративен данък в размер на 18 453,06лв и са начислени лихви за забава общо в размер на 29,119 лв.

С Решение № 1395 от 09.09.2021г., директора на Дирекция ОДОП, е изменил горепосоченият ревизионен акт в частта установени задължения по ЗДДС за м.12.2014г., като е намалил сумата от 17 154,48лв на 17 119,48 и оставил в сила обжалваният ревизионен акт, в останалата му част.

Жалбоподателят оспорва изцяло ревизионния акт, като счита, че твърденията, обективирани в процесният РА за недоказаност, респективно за липса на реално осъществени доставки са неправилни и противоречат на събраните доказателства. Твърди, че за всяка от доставките са представени необходимите документи, които установяват: действително правоотношение, в рамките на което реално се разменят насрещни престации; наличието на надеждна одитна следа между фактурата и доставката; пряка връзка между възнаградението, което представлява действителната равностойност на услугата и чийто размер предварително е определен

според добре установено критерии. Посочва, че отношенията с доставчика [фирма] са регулирани посредством рамков договор от 05.06.2014 г., в който конкретно и изчерпателно е определен обхватът на услугите при провеждане на различни мероприятия. В изпълнение на договора, за всяка от услугите, дружеството е получило надлежно изготвени от изпълнителя ценови оферти, които съдържат описания на конкретния вид услуга, място и дата на изпълнение, единична цена и обща сума. За всяка доставка е представен и приемо-предавателен протокол с описание на конкретните услуги, а за извършените плащания са предствени фискални бонове. Твърди, че по същия начин, са представени и достатъчно доказателства във връзка с услугите от [фирма] – рамков договор, оферти, приемо-предавателни протоколи, фактури и фискални бонове. Същевременно счита, че липсата на договори с някои от доставчиците не може автоматично да обоснове извод за липса на реално извършени доставки, а съобразно константната съдебна практика, приходните органи не могат да обявяват фактурираните доставки за неосъществени само въз основа на действията или бездействията на контрагентите на ревизираното лице. Позицията се на практиката на Върховния административен съд /ВАС/ и Съда на Европейския съюз /СЕС/ и посочва, че преценката на органите по приходите е неправилна и незаконосъобразна. Твърди, че голяма част от задълженията за данъци и лихви вече са платени, след издаването на първия РА, но въпреки това сумите нито са възстановени, нито плащането им е отразено в обжалвания РА. В заключение отправя искане за цялостна отмяна на РА.

Ответната страна – Директор Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на Национална агенция по приходите – С./ОДОП при ЦУНАП-С./, изразява становище за неоснователност на жалбата, като поддържа изложеното в решението на Директор дирекция ОДОП при ЦУНАП – С.. Конкретните съображения на органа по приходите, постановил обжалваният ревизионен акт се следват от установените факти, именно:

Със Заповед /ЗВР/ №Р-22002220007257-020-001/30.11.2020 г., връчена на 10.12.2020 г., е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди м. 02.2014 г., м. 04.2014 г., м. 06.2014 г., м. 11.2014 г., м. 12.2014 г., м. 05.2015 г., м. 03.2016 г., м. 09.2016 г., м. 10.2016 г., м. 05.2018 г. и м. 12.2018 г., както и за корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ за периодите от 01.01.2014 г. до 31.12.2016 г. и от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ №Р-22002220007257-020-002/04.03.2021 г., постановена в срока за приключване на ревизията, същият е продължен до 10.05.2021 г. Посочените заповеди са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-128/18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С..

Извършената ревизия се явява повторна, по реда на чл. 155, ал. 4 от ДОПК и е възложена в следствие на Решение №1755/19.11.2020 г., на директора на дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, с което по жалба на ревизираното дружество е отменен Ревизионен акт №Р-22220219008295-091-001 от 26.08.2020 г. и е възложено извършването на ревизия от нов екип.

За резултатите от повторната ревизия е изготвен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22002220007257-092-001/21.05.2021 г., срещу който е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, като видно от мотивите на РА – то е счтено за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22002220007257-091-001/17.06.2021 г., издаден от П. Т. П. – орган, възложил ревизията, и П. Т. П. – на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. Актът е връчен на 22.06.2021 г. по реда на чл. 29, ал. 4, във връзка с чл. 30, ал. 6 от ДОПК.

Видно от констатациите, допълнително установените задължения и извършените корекции предмет на настоящия спор, произтичат от:

- непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 26 820,96 лв., на основание чл. 68, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 69, ал. 1, т. 1 и чл. 71 от ЗДДС, по фактури издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] /с предишно наименование [фирма]/, [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК].

- на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО са увеличени финансовите резултати на [фирма] за 2014 г., 2015 г., 2016 г. и 2018 г., с разходи в размер общо на 194 547,53 лв., отчетени по фактури, издадени от горепосочените доставчици, както и по фактури издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК].

- за 2014 г., на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО, тъй като не са свързани с дейността, не са признати разходи в размер на 1 094,00 лв. по 2 фактури издадени от [фирма].

По данни от ревизионния доклад, дружеството е лицензиран туроператор и туристически агент, обслужващ основно корпоративни клиенти. През ревизионния период са извършвани комплексни услуги за организиране на фирмени събития и мероприятия, тиймбилдинг програми, регистрация в международни и конгреси, трансфери и други свързани дейности. [фирма] декларира в дневниците си за продажби фактури за извършени услуги по организиране на фирмени събития и мероприятия, в които е начислен данък със ставка 20 на сто и 9 на сто. Основните клиенти на дружеството през ревизираните периоди са фармацевтични компании.

В хода на ревизията, с цел изясняване факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на жалбоподателя са извършени процесуални действия, описани в ревизионния доклад, неразделна част от ревизионния акт, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ изх. №Р-22002220007257-040-001/10.12.2020 г., в отговор на което са представени документи. На РЛ е връчено и второ искане, с което са изискани търговска кореспонденция, актуални адреси за кореспонденция и телефони за връзка с посочените по-горе спорни доставчици. Представени са имейл адреси, телефони, данни за лицата, с които е осъществяван контакт.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на други задължени лица, доставчици на жалбоподателя - [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] с ЕИК[ЕИК] /предишно наименование [фирма]/, [фирма], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма], [фирма], [фирма], и [фирма]. Резултатите от извършените проверки са отразени в протоколи, подробно описани в РД.

Направени са справки в информационните системи на НАП и Агенцията по

вписванията - Търговски регистър и др. за установяване на регистрационни данни, извършвана дейност, декларирани и плащани публични задължения, установяване на клиенти и доставчици и други данни за ревизираното лице.

С Протокол №АА1733295/28.04.2021 г. е документиран преглед на оригинални и първични документи за ревизирия период в приемна на ТД на НАП С., [улица].

С Протокол №АА1756358/26.04.2021 г. са приобщени РА и РД на доставчици на ревизираното лице, а с Протокол №Р-22002220007257-П.-001/05.05.2021 г. са присъединени документите от първата ревизия, приключила с РА №Р-22220219008295-091-001 от 26.08.2020 г.

В резултат, са констатирани следните резултати, съобразно предмета на ревизията:

I. По ЗДДС

1. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 10 704,00 лв. по 16 фактури с предмет на доставките услуги – организиране на мероприятие, издадени от [фирма] в периодите м. 02.2014 г. и м. 04.2014 г., на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22220521018920-141-001/23.02.2021 г. Констатирано е, че на 17.02.2021 г. е представена декларация от управителя К. Д., според която, съгласно чл. 38, ал. 1, т. 3 от ДОПК, дружеството не съхранява информация по исканите за 2014 г. документи.

Приобщени са представените при предходната ревизия документи, справки и писмени обяснения - копия на издадените фактури, в които като предмет на доставката е посочено „организиране на мероприятие“, като съобразно фактурите, мероприятията са провеждани в различни населени места и курортни комплекси. Представени са също дневни отчети от фискално устройство, приемо-предавателни протоколи, оферти, както и счетоводни справки /главни книги, оборотни ведомости, хронологии на движение на счетоводни сметки/. Съгласно представени писмени обяснения услугите са извършени със собствен кадрови потенциал - назначени лица на трудов договор.

При справка в ИС на НАП, органите по приходите са констатирани, че [фирма] е с рисков профил, включено в бюлетина на издирваните от НАП лица и е deregистрирано по ЗДДС, считано от 15.05.2014 г. по инициатива на орган по приходите. Констатирано е също, че за периода на деклариране на доставките в [фирма] има данни за назначени счетоводители и продавач-консултанти, за които не са внасяни здравни и осигурителни вноски. По данни от КАТ, от общините и от Имотен регистър, дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти и не е отчитало разходи за наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността; платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни услуги или др. [фирма] има задължения по ЗДДС, в т.ч. за м. 04.2014 г., в особено големи размери, които към момента не са внесени и е образувано ИД №160011852/2016 г. На дружеството е извършена ревизия по ЗДДС, приключила с РА №[ЕГН] от 18.02.2014 г., приобщен към настоящото ревизионно производство. [фирма] има регистриран ЕКАФП №DY250316 и ФП 36467128, за който е установено, че за периода на издадените фактури към [фирма] няма данни за генерирани отчети.

2. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 8 205,34 лв. по 11 фактури за доставки на услуги, издадени от [фирма]. Корекциите са в м. 06.2014 г., м. 12.2014 г. и м. 05.2015 г., на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22220521018933-141-001/02.03.2021 г.

В отговор на връченото искане, от [фирма] са представени: копия на фактури

№455/11.05.2015 г. с ДО 833,33 лв. и ДДС 166,67 лв. с предмет на доставката брандиране на материали за мероприятие в Слънчев бряг от 11.05.2015 г. до 15.05.2015 г. и №461/16.05.2015 г. с ДО 883,33 лв. и ДДС 176,67 лв. с предмет на доставката декорация и брандиране на конферентна зала в хотел М. С. 16.05.2015 г. Представени са дневни финансови отчети от ЕКАФП за 11.05.2015 г. и 16.05.2015 г. рекапитулация и ведомости за заплати за м. 06.2014 г., м. 12.2014 г. и м. 05.2015 г., оборотни ведомости за периода 01.06.2014 г.- 31.12.2014 г. и 01.01.2015 г. - 31.05.2015 г. Констатирано е, че в дружеството е имало назначени 5 лица - технически сътрудник, специалист маркетинг и реклама, технически изпълнител, оперативен счетоводител, отчетник. Доставчикът е декларирал, че за извършените услуги са използвани ръчни инструменти, които не са завеждани като ДМА. Изисканите документи за 2014 г. не са представени, като дружеството е заявило, че не съхранява информация за този период.

При първата ревизия от [фирма] са били предствени копия на издадените фактури с предмет - организиране на мероприятия в С., П., В., Слънчев бряг, В.; дневни отчети от фискално устройство; счетоводни справки /главни книги, оборотни ведомости, хронологии на движение на счетоводни сметки/. Приложен е Рамков договор от 13.01.2014 г., в който като изпълнител не е посочено [фирма], а друго търговско дружество.

Във връзка с доставките от ревизираното лице са представени копия на фактурите, придружени с касови бонове, ценови оферти и рамков договор за осъществяване на услуги при провеждане на мероприятия, от 05.06.2014 г. /без уговорена цена и неустойки/.

При справка в ИС на НАП е констатирано, че [фирма] е с рисков профил, включено е в бюлетина на издирваните от НАП лица и е дерегистрирано по ЗДДС, считано от 11.08.2015 г. по инициатива на орган по приходите. Констатирано е също, че са налице данни за назначени лица, за които обаче не са внасяни здравни и осигурителни вноски. По данни от КАТ, от общините и Имотния регистър, дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти и не е отчитало разходи за наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността; платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни услуги или др. [фирма] има задължения по ЗДДС в особено големи размери, които към момента не са внесени и е образувано изпълнително дело. На дружеството е извършена ревизия по ЗДДС, приключила с РА №Р-22220514002205-091-001 от 09.09.2015 г., приобщен към настоящата ревизия.

3. Във връзка с непризнаното с РА правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 693,46 лв. по 15 фактури с предмет на доставките услуги и материали /по една от фактурите/, издадени от [фирма], на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22221521020701-141-001/30.03.2021 г. Констатирано е че изготвеното искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на дружеството на адреса му за кореспонденция. От [фирма] не са представени изисканите документи.

От страна на [фирма] са представени копия на фактурите с предмет на доставките - организиране на мероприятия - резервации в хотел „Р. Спа“, хотелско настаняване и консумация в лоби бар и банкови извлечения за извършени плащания.

При справка в ИС на НАП е констатирано, че фактури с №[ЕГН]/18.11.2014 г. и

№[ЕГН]/18.11.2014 г. са анулирани от издателя им. Доставчикът е с „рисков профил“, включен е в бюлетина на издирваните от НАП лица и е deregистриран по ЗДДС, считано от 18.01.2018 г. по инициатива на орган по приходите. Констатирано е също, че са налице данни за назначени лица, за които обаче не са внасяни здравни и осигурителни вноски. По данни от КАТ, от общините и Имотния регистър, дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти и не е отчитало разходи за наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността; платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни услуги или др. [фирма] има задължения по ЗДДС в особено големи размери, които към момента не са внесени и е образувано изпълнително дело.

4. Във връзка с непризнаното с РА право на приспадане на данъчен кредит в размер на 987,17 лв. по 2 фактури с предмет на доставките услуги, издадени от [фирма] е осъществена корекция е в м. 09.2016 г.

Приходната администрация е извършила насрещна проверка на доставчика, с отразени в ПИНП №П-22002321039338-141-001/19.04.2021 г., резултати, като е констатирано, че изготвеното за целите на проверката искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на дружеството на декларирания адрес за кореспонденция. От [фирма] не са представени изисканите документи и писмени обяснения, така, както не са били представени и при извършената при първата ревизия насрещна проверка.

Съгласно представени от ревизираното лице писмени обяснения услугите, предоставени от [фирма] са във връзка организирането на събитие в к.к. А.. Представени са копия на фактурите с предмет на доставка - аванс и вечеря, както и офертно меню с храни и напитки. Плащането е извършено по банков път за което е представено платежно нареждане.

5. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 100,00 лв. по фактура №[ЕГН]/09.03.2016 г. издадена от [фирма], на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22002321039338-141-001/19.04.2021 г. Констатирано е, че изготвеното за целите на проверката искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на дружеството на декларирания адрес за кореспонденция. От [фирма] не са представени изисканите документи и писмени обяснения.

От ревизираното лице е представено копие на гореописаната фактура и договор от 24.02.2016 г. с предмет - осигуряване на професионален сценарист за изработване на сценарий на събитието, а именно - годишна среща на служителите на „ГлаксоСмитКлайн“ на 28.03.2016 г. с място „Н. П.“. Плащането е извършено по банков път, за което е представено платежно нареждане. Не са представени съпътстващи доставката документи, нито данни и доказателства за лицата извършили и приели услугите.

При справка в ИС на НАП е констатирано, че [фирма] е с рисков профил, включено е в бюлетина на издирваните от НАП лица и е deregистриран по ЗДДС, считано от 08.02.2021 г. по инициатива на орган по приходите. Горепосочената фактура е включена в дневника за продажби на дружеството за м. 03.2016 г. За периода на доставките не са начислявани и внасяни задължения за ЗОВ и ДДФЛ, а в дружеството е имало 3 назначени лица, на длъжност „мениджър екип“. Няма информация за наети лица по извънтрудови правоотношения. В отчета за приходи и разходи не са отразени

разходи за заплати и осигуровки. По данни от КАТ, от общините и Имотния регистър, дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти. [фирма] има задължения по ЗДДС в особено големи размери, които към момента не са внесени и е образувано изпълнително дело.

6. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 800,00 лв. по 2 фактури за доставки на услуги, издадени от [фирма] с ЕИК[ЕИК], са извършени корекциите за м. 11.2014 г. и м. 12.2014 г.

Резултатите от извършена насрещна проверка на доставчика, са отразени в ПИНП №П-22221521018911-141-001/25.03.2021 г. Изготвено е ИПДПОЗЛ, с което са изискани доказателства във връзка с фактури №[ЕГН]/11.11.2014 г., №[ЕГН] от 17.12.2014 г., №[ЕГН]/12.01.2015 г., №[ЕГН]/12.01.2015 г., №[ЕГН] от 10.11.2015 г. и №[ЕГН]/11.12.2015 г. Констатирано е, че изготвеното за целите на проверката искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на дружеството на декларирания адрес за кореспонденция. От [фирма] не са предствени изисканите документи и писмени обяснения.

Анализирани са представените от ревизираното лице, копия на фактури:

- по фактури №0...367/11.11.2014 г. и №0...433/17.12.2014 г. - участие на Д. Р. на мероприятие на 18.12.2014 г. Представен е Договор за публично изпълнение от 11.11.14 г. между [фирма] - възложител и [фирма] - изпълнител за осигуряване на участието на артист-изпълнител Д. Р. на 18.12.14 г. на фирмено парти на „Сенсата Т.“ в [населено място], МОЛ П. – без уговорена цена и неустойки;

- по фактури №0...448/12.01.15 г. и №0...449/12.01.15 г. - участие на Б. К. 16.01.15 г. Представен е Договор за публично изпълнение от 09.01.15 г. за осигуряване на участието на артист-изпълнител - участие на Б. К. 16.01.15 г. на фирмено парти на „ГлаксоСмитКлайн“ в [населено място], Студио 5. Отново не е уговорена цена и неустойка.;

- по фактури №0...694/10.11.15 г. и №0...742/11.12.15 г. - участие на Ф. А. на 10.12.15 г. Представен е Договор за публично изпълнение от 06.11.2015 г. за осигуряване на участието на артист-изпълнител - участие на Ф. А. на 10.12.2015 г. на фирмено парти в [населено място], хотел Х.. Отново не е уговорена цена и неустойка.

При справка в ИС на НАП е констатирано, че [фирма] е с рисков профил, включено е в бюлетина на издирваните от НАП лица и е deregистриран по ЗДДС, по инициатива на орган по приходите. На дружеството е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от 08.10.2012 г. - 31.03.2016 г., приключила с РА №Р-22221516002473-091-001/10.02.2017 г. с установени задължения по ЗДДС.

7. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 59,17 лв. по фактура №[ЕГН] от 14.12.2018 г. с предмет на доставка „материали“, издадена от [фирма], на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22221021018918-141-001/30.03.2021 г. Констатирано е, че изготвеното за целите на проверката искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, поради неоткриване на дружеството на декларирания адрес за кореспонденция. От [фирма] не са предствени изисканите документи и писмени обяснения.

При справка в ИС на НАП е констатирано, че посочената фактура не е отразена в дневника за продажби на доставчика, а последната подадена СД по ЗДДС е за м. 07.2018 г. [фирма] е с рисков профил, включено е в бюлетина на издирваните от

НАП лица и е deregистрирано по ЗДДС на 21.12.2018 г. по инициатива на орган по приходите. За 2018 г. от дружеството не са подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО и годишен финансов отчет. При справка за записани данни от Z-отчети за 14.12.2018 г. е установено, че от ФУ няма данни за генерирани такива. Дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти. От данните в подадените дневници за покупки по реда на ЗДДС е установено, че липсват фактури за наем на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността; платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефон и др.

От страна на [фирма] е представено копие на фактурата с предмет на доставката мобилен телефон. Не е представен документ за плащане.

8. Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 108,00 лв. по фактура №[ЕГН] от 20.12.2018 г. с предмет на доставка „услуги“, издадена от [фирма], на доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22221121018926-141-001/01.03.2021 г. Констатирано е, че изготвеното за целите на проверката искане за представяне на документи и писмени обяснения е връчено не декларирания и-мейл адрес. От [фирма] не са представени изискваните документи и обяснения.

От ревизираното лице е представено копие на фактурата с предмет на доставката „озвучаване“ и обяснение, съгласно което това е било свързано със събитие в НДК, зала 42, на 06.12.2018 г. на [фирма].

При справка в ИС на НАП е констатирано, че дружеството е с рисков профил, включено е в бюлетина на издирваните от НАП лица и е deregистрирано по ЗДДС на 21.09.2020 г. по инициатива на орган по приходите. За периода на издаване на фактурата в [фирма] са установени данни за назначени лица на длъжност - бармани, касиери, продавач-консултанти, за които не са внасяни здравни и осигурителни вноски. Дружеството има задължения по ЗДДС, в особено големи размери, за които е образувано ИД.

9. Във връзка с непризнаното с РА право на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 2 128,83 лв. по фактури, издадени от „**ВС ПАРТНЕРС**“ О. /по 3 фактури, издадени през м. 04.2014 г./, [фирма], [фирма] и [фирма].

Относно фактура №[ЕГН]/06.12.2018 г. с издател [фирма], от ревизираното от ревизираното лице е предоставено копие, в което като получател е посочено друго лице – „ИВЕНТ МЕНИДЖМЪНТ БГ“ О. с ЕИК[ЕИК] /свързано лице с [фирма]/. На основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, с РА е отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Относно фактурите, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма], органите по приходите са установили, че не са отразени в дневниците за продажби на доставчиците и поради това са формирали извода, че не са издадени от посочените в тях лица и съответно, че за жалбоподателя не са изпълнени изискванията на чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Посочено е също, че на [фирма] /с предишно наименование [фирма]/ е извършена ревизия по ЗДДС за периодите от 01.01.2014 г. до 31.07.2015 г. и за корпоративен данък за 2013 г. и 2014 г., при която не са установени неосчетоводени и недеklarирани приходи и неиздаване на фактури. Аналогични констатации са налице и по отношение на [фирма] и издаден на търговеца РА №Р-22001017004103-091-001/13.04.2018 г. Цитираните РА са приобщени към настоящата ревизия.

II. По Закона за корпоративното подоходно облагане.

Във връзка с констатациите, че по фактурите, издадени от описаните по-горе доставчици, не са извършени реални доставки и/или фактурите не са осчетоводени от лицата и не са включени в дневниците им за продажби по ЗДДС, органите по приходите приемат, че жалбоподателят неоснователно е осчетоводил разходите по тях по дебита на счетоводна сметка 602 „Разходи за външни услуги“. Формиран е изводът, че същите не са документално обосновани и на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО не следва да се признаят за данъчни цели. На посоченото правно основание финансовият резултат на жалбоподателя е преобразуван в увеличение, както следва:

- за 2014 г. със 172 362,67 лв. - отчетените разходи по фактури издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма].

- за 2015 г. финансовият резултат е преобразуван в увеличение с 14 379,79 лв. - отчетените разходи по фактури издадени от [фирма] /1 716,66 лв./, [фирма], [фирма] и по 4 фактури издадени от [фирма] /5 700,00 лв. по фактури №[ЕГН]/12.01.2015 г., №[ЕГН]/12.01.2015 г., №[ЕГН]/10.11.2015 г. и №[ЕГН]/11.12.2015 г./.

- за 2016 г. финансовият резултат е преобразуван в увеличение с 5 635,83 лв., отчетените разходи по фактури издадени от [фирма] и [фирма] /фактура №31/09.03.2016 г., както и 200,00 лв. по фактура №199/17.02.2016 г. с издател [фирма] с ЕИК[ЕИК].

На [фирма] е извършена насрещна проверка, резултатите от която са отразени в ПИНП №П-22221721018916-141-001/02.03.2021 г. Констатирано, че от доставчика са предствени копие на фактурата, дневен финансов отчет от ЕКАФП от 17.02.2016 г., рекапитулация и ведомост за заплати и обратна ведомост за м. 02.2016 г. Не е представена фактура от предходен доставчик за предоставяне на зала и плащане към наемодателя на залата. За този доставчик са установени данни, аналогични на констатираните по отношение на останалите дружества – deregистриран е по ЗДДС на 03.06.2015 г., с рисков профил е, включен е в бюлетина на издирваните от НАП лица, не са подадени ГДД и ГФО за 2016 г. Дружеството има задължения по ЗДДС, в особено големи размери, за които е образувано ИД, в т.ч. по РА №Р-22221716003512-091-001/24.01.2017 г., приобшен към настоящата ревизия/.

- за 2018 г. финансовият резултат е преобразуван в увеличение с 3 263,33 лв. – отчетени разходи по фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма].

С оглед очертааният предмет на настоящият спор, възприетото от органите по приходите в рамките на проведената ревизия и постановеното от директора на дирекция ОДОП при ЦУНАП-С., както и изложеното в първоинстанционната жалба, съдът следва да разреши въпроса относно реалността на осъществените доставки на базата на констатациите на приходната администрация и възраженията на ревизираното лице, в т.ч. и през призмата на понятието „данъчна измама“ използвано и съотнесено към съставомерността на поведението на ревизираното лице с цел обосноваване на установените задължения.

На първо място, както следва от практика на СЕС, правото на данъчнозадължените лица да приспадат от ДДС, на който са лица платци, дължимия или платения ДДС за закупени от тях стоки и за получени от тях услуги, представлява основен принцип на въведената от законодателството на Съюза обща система на ДДС (вж. по-специално решения от 25 октомври 2001 г., Комисия/Италия, С-78/00, ЕУ:С:2001:579, т. 28 и от

21 юни 2012 г., Mahagйben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 37).

Така, предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано. В частност това право на приспадане може да бъде упражнявано незабавно по отношение на целия данък, начислен по получени доставки (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., Gabalfrisa и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 43 и от 21 юни 2012 г., Mahagйben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 38).

Режимът на приспадане цели да освободи изцяло стопанския субект от тежестта на дължимия или платения ДДС в рамките на цялата му икономическа дейност. Следователно общата система на ДДС гарантира неутралитет от гледна точка на данъчната тежест на всички икономически дейности, независимо от техните цели и резултати, при условие че самите тези дейности по принцип подлежат на облагане с ДДС (вж. по-специално решения от 21 март 2000 г., Gabalfrisa и др., C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 44 и от 21 юни 2012 г., Mahagйben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 39).

Правото на приспадане на ДДС обаче се обуславя от изпълнението на изисквания или на материални условия и на условия от формално естество. Що се отнася до материалноправните изисквания или предпоставки, от член 168, буква а) от Директива 2006/112 следва, че за да може съответното лице да се ползва от право на приспадане, е необходимо, от една страна, то да е „данъчнозадължено“ по смисъла на тази директива, и от друга страна, стоките или услугите, за които иска да му се признае правото, впоследствие да бъдат използвани от данъчнозадълженото лице за нуждите на облагаемите сделки, които самото то е сключило, и да са му били доставени от друго данъчнозадължено лице. (в този смисъл вж. по-специално решения от 6 септември 2012 г., Tyth, C-324/11, EU:C:2012:549, т. 26 и от 22 октомври 2015 г., РРУН Stehcomp, C-277/14, EU:C:2015:719, т. 28 и цитираната съдебна практика).

Що се отнася до правилата за упражняване на правото на приспадане, които се приравняват на формални изисквания или предпоставки, член 178, буква а) от Директива 2006/112 предвижда, че данъчнозадълженото лице трябва да притежава фактура, съставена в съответствие с членове 220—236 и с членове 238—240 от нея.

Според постоянната съдебна практика основният принцип на неутралитет на ДДС налага приспадането на този данък по получените доставки да се разреши, ако са изпълнени изискванията по същество, дори и данъчнозадължените лица да са пропуснали да изпълнят някои формални изисквания (решения от 12 юли 2012 г., Е.-България транспорт О., C-284/11, EU:C:2012:458, т. 62 и цитираната съдебна практика, както и от 28 юли 2016 г., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 45).

Би могло обаче да не бъде така, ако нарушаването на тези формални изисквания възпрепятства представянето на сигурно доказателство, че са изпълнени материалните изисквания (решения от 12 юли 2012 г., Е.-България транспорт О., C-284/11, EU:C:2012:458, т. 71 и от 28 юли 2016 г., Astone, C-332/15, EU:C:2016:614, т. 46). Както е видно обаче от преписката и както посочва генералният адвокат в точки 40—43 от своето заключение, случаят в главното производство не е такъв.

Също така според постоянната съдебна практика правото на приспадане може да бъде отказано, когато въз основа на обективни данни се установи, че това право е упражнено с измамна цел или с цел злоупотреба. Всъщност борбата срещу данъчните измами, избягването на данъци и евентуалните злоупотреби е цел, призната и насърчавана от Директива 2006/112, като не може да има позоваване на нормите на

правото на ЕС с измамна цел или с цел злоупотреба (решение от 21 юни 2012 г., *Mahagibben и Dбvid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 42 и 43 и цитираната съдебна практика).

Без съмнение преследването на цел – борба с данъчните измами, съставлява изпълнение на задължението на държавите членки, което произтича от член 4, параграф 3 ДЕС, от член 325 ДФЕС и от член 2, член 250, параграф 1 и член 273 от Директива 2006/112, да вземат всички законодателни и административни мерки, с които може да се гарантира събирането на целия дължим на тяхната територия ДДС и да се осъществява борбата с измамите (решение от 17 декември 2015 г., *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, т. 41 и цитираната съдебна практика).

Освен това съществува пряка връзка между събирането на приходите от ДДС в съответствие с приложимото право на Съюза и предоставянето на разположение на бюджета на Съюза на съответните ресурси от ДДС, щом като всеки пропуск при събирането на първите е възможно да доведе до намаляване на вторите (вж. решение от 26 февруари 2013 г., *Ekerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, т. 26).

В това отношение следва да се припомни, че държавите членки са длъжни да проверяват декларациите на данъчнозадължените лица, отчетите на същите и другите относими документи, както и да изчисляват и да събират дължимия данък (вж. решение от 9 юли 2015 г., *Cabinet M. Veterinar Dr. Tomoiag Andrei*, C-144/14, EU:C:2015:452, т. 26 и цитираната съдебна практика).

Съгласно член 273, първа алинея от Директива 2006/112 държавите членки могат да наложат други задължения, наред с предвидените в тази директива, ако считат това за необходимо с оглед правилното събиране на ДДС и предотвратяването на данъчните измами.

Мерките, приети от държавите членки, не трябва обаче да излизат извън необходимото за постигането на такива цели. Поради това те не могат да бъдат използвани по такъв начин, че систематично да поставят под въпрос правото на приспадане на ДДС, а следователно и неутралитета на ДДС (решения от 21 март 2000 г., *Gabalfrisa и др.*, C-110/98—C-147/98, EU:C:2000:145, т. 52 и от 21 юни 2012 г., *Mahagibben и Dбvid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 57).

Нееднократно Съдът се е произнасял, че данъчната администрация не може да налага на данъчнозадълженото лице да извършва комплексни и задълбочени проверки по отношение на своя доставчик, като с това на практика посочената администрация прехвърля собствените си контролни задължения върху данъчнозадълженото лице (вж. в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., *Mahagibben и Dбvid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 65 и от 31 януари 2013 г., „Строй транс“, C-642/11, EU:C:2013:54, т. 50).

И обратно, не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския субект да вземе всички мерки, които могат разумно да се искат от него, за да се увери, че осъществяваната от него доставка не го води до участие в данъчна измама (вж. в този смисъл решения от 27 септември 2007 г., *Teleos и др.*, C-409/04, EU:C:2007:548, т. 65 и 68 и от 21 юни 2012 г., *Mahagibben и Dбvid*, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 54).

В процесният казус, органа по приходите е приел, че „Изводът за знание у ревизираното лице относно факта на извършване на данъчни измами в конкретния случай се обосновава с установената взаимообвързаност на стопанската дейност на последното с доставчиците му, за които е установено системно нарушаване на

разпоредбите на ЗДДС и липса на реално извършване на доставки, с формалния начин на документиране на договорните им отношения и на плащане по спорните фактури“. Всъщност, видно от прецитираната практика на СЕС, формалното фактуриране не представлява само по себе си данъчна измама, можещо да доведе до отказ от приспадане на право на данъчен кредит.

На следващо място, приходната администрация е въвела обратна презумпция, като е обърнала и поредността от установителни действия, стигайки до извода, че „Декларирането на посочените фактури като такива с право на данъчен кредит, за които жалбоподателят знае, че не обективират реално получени и извършени от посочените в тях доставчици, доставки на стоки и услуги, представлява съзнателно участие в данъчна измама“. Всъщност логическата последователност на подлежащите на установяване факти и изградените върху тях изводи в хипотезата на данъчна измама предполага първо да бъде установено наличието и, което вече води до липса на реалност на доставките, а оттам и до липса на предпоставки за признаване право на данъчен кредит по представените фактури.

В този смисъл, настоящият съдебен състав счита, че съставомерността на понятието „данъчна измама“ като предпоставка за отказ на право на приспадане на данъчен кредит е напълно неоснователно.

Посоченото обстоятелство обаче не изключва необходимостта от ревизия на изложените изводи относно липсата на реално осъществена доставката. Правото на приспадане на ДДС по чл.168 от Директива 2006/112 включва в себе си два компонента – надлежно фактуриране и реално осъществяване на фактурираната операция.

Така, настоящият състав, като подложи на самостоятелна преценка установените в РА обстоятелства и представените от ревизираното лице доказателства, /счита/ **приема за установено следното:**

Относно задълженията за ДДС и извършеното преобразуване по ЗКПО със стойността на доставката на услугите, по фактури във връзка със сключен рамков договор с [фирма]:

Видно от данните по делото, между жалбоподателя и посоченото дружество е представен рамков договор от 05.06.2014г. по силата на който [фирма] в качеството си на изпълнител приема да извърши редица услуги при провеждане на мероприятия, организирани от [фирма] за негови корпоративни клиенти.

Съгласно чл.9 възложителят /“Т. мениджмънт О.“/ се задължава най-късно до три дни от провеждане на съответното събитие да представи финална информация относно броя участници в мероприятията и програма на срещата по дни, часове и ползване на услуги, както и да осигури всички условия за безопасност на труд, сигурност и противопожарна охрана по време на проявата. От своя страна изпълнителят се задължава, съгласно чл.10 от договора да осигури материали, инструменти, вещи, прибори и екип, съобразно услугите които ще предоставя, както и необходимите съображения и апаратура за внасяне по предварително направен опис, като обслужването и поддържането им се осъществява от негов екип.

Така, в развилото се ревизионно производство, както и в хода на съдебното производство, страните не са представили доказателства във връзка с посочените чл.9 и чл.10 от договора, при все, че изготвянето и въобще съществуването на посочените

данни – изпратена програма, финална информация относно участниците, уведомления, инструменти и материали или поне разходни документи за тях, доколкото изпълнителя не ги произвежда сам, а се снабдява с тях за целите на договора и прочее, обуславя изцяло изпълнението на договора. Посочените разпоредби на чл.9 и чл.10 на договора са права и задължения, неразривно свързани с предмета на договора и обуславящи неговото изпълнение. В този смисъл при реално изпълнен договор, страните следва да разполагат с посочената информация и да я представят с което реално да докажат изпълнението по договора, каквито не са представени.

Простото фактуриране и представяне на приемо-предавателен протокол/при това без никаква индивидуализация на предмета на изпълнение/ в хипотеза в която страните са уговорили изрично с какви данни ще се възлага конкретната дейност и какво следва да включва изпълнението и, не позволява да се приеме, че доставката е реално осъществена. В хипотеза като настоящата и при спазване волята на страните по гражданското правоотношение достатъчно би било да се представят данни за действие по възлагане, от страна на възложителя, на конкретна дейност и действия по изпълнение от изпълнителя, по конкретен начин. Ето защо приемо-предавателният протокол, също така рамков по своето съдържание, без никаква индивидуализация, не може да обоснове реалното изпълнение на иначе достатъчно конкретните фактури. Дори не следва да се анализира факта, че представените фактури, представляващи частен документ, реално са неподписани от страните, поради което също не биха могли да породят нужните презумпции по отношение на волеизявленията им.

Относно задълженията за ДДС и преобразуването по ЗКПО със стойността на доставката на услугите, във връзка със сключен рамков договор от 13.01.2014г. с дружеството [фирма] и представените фактури по изпълнението му:

По силата на чл.3 от договора, „възложителят има право да променя броя на участниците и заявените услуги не по-късно от 3 дни преди датата на мероприятияето, като в този случай възложителят не дължи неустойка на изпълнителя“.

Съгласно чл.9 от договора, възложителя се задължава най-късно до три дни преди провеждане на събитието да изпрати финална информация относно броя участници и програма на срещата по дни, часове, ползване на услуги, да уведомява изпълнителя своевременно за всички промени в броя участници, като по силата на чл.10 от договора, изпълнителя се задължава да предостави услугите описано в одобрена от изпълнителя оферта и да осигури необходимите съоръжения и апаратура за внасяне по предварително направен опис, като обслужването и поддържането им се осъществява от екип на изпълнителя.

Видно от посоченият текст, реалното изпълнение на договора, в съответствие с волята на страните, инкорпорира в себе си заявка за конкретна услуга и брой участници, снабдяване с необходими съоръжения, както и оферта, подлежаща на одобрение с конкретика и яснота относно предмета на изпълнение. В рамките на ревизионното производство, аналогично с предходно анализирания договор, жалбоподателя не е представил никакви данни за изпълнение в съответствие с волята, обективизирана между съконтрагентите, като такива не са открити и от ревизиращият екип при извършените насрещни проверки. В този смисъл, аналогично с предходно изразеното от съдебният състав, не следва да се приема наличието на реално осъществена

доставка. Волята на страните по договора остава необектирана в материалната действителност, поради което единственото и документиране с фактура и приемо-предавателен протокол, дори непозволяващ индивидуализация на приетото и предаденото, не позволява да се формира извод за реално осъществено и изпълнено.

Относно непризнато право на приспадане на данъчен кредит по фактури издадени от [фирма]:

Между дружеството и жалбоподателя с сключен рамков договор от 15.04.2015г., с абсолютно същите като съдържание клаузи, като тези с предходните два доставчика. В този смисъл и без повтаряне на вече изложени мотиви, настоящият състав счита, че липсата на данни за възложена, респ. изпълнена дейност, при все, че страните са уговорили изрично как се възлага и как се изпълнява дейност спадаща в предмета на договора, налага еднозначно извода за неизпълнение в съответствие с договореното. А в светлината на конкретният казус – неизпълнение и в съответствие с данъчното законодателство, изразяващо се в липса на реалност на доставката.

Относно непризнатият ДДС по фактури, издадени от [фирма] /с предишно наименование [фирма]/, [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК], [фирма] с ЕИК[ЕИК] и [фирма] с ЕИК[ЕИК]:

Действително, както отбелязва жалбоподателя – липсата на валидно сключен договор между страните по посочените фактури, по никакъв начин не обвързва, само по себе си, валидността на съществуващи договорни правоотношения с ревизираното лице. Безспорно двустранно подписаната фактура, съдържаща съществените елементи на конкретната сделка, има доказателствено значение за сключен договор и е основание за плащане на уговореното възнаграждение.

Константно, практиката на СЕС изразява схващането, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим, единствено поради вписване във фактурата, тъй като упражняването на това право се ограничава само до действително дължимите данъци – Решение от 13 декември 1989 г., G. Н. С-342/87, Решение от 19 септември 2000 г. Schmeik & Cofreth AG & Co. KG срещу Finanzamt Borken и Manfred S. срещу Finanzamt Esslingen C-454/98, Решение по дело C-152/02 на С. и т. 49 от решението по дело C-285/09 на СЕС, т. 44 от решение по съединени дела № C-80/11 и C-142/11. Тези съдебни решения са постановени в хипотеза в която по главният спор е установено по несъмнен начин извършването на доставка на стоки или услуги. И в този смисъл не остава съмнение, че СЕС не възприема постановка съгласно която правото на данъчен кредит следва да се признава по фактури, за които не е доказано да отразяват реално осъществени облагаеми доставки.

В цялата преписка по процесното ревизионното производство липсват каквито и да било данни за реално изпълнение на доставките по въпросните фактури. Липсват както констативни протоколи, приемо-предавателни протоколи или документи с разходен характер относно осигуряване цялостната логистика по провиждането на мероприятията.

Следва да се добави още, че съгласно обичайната търговска практика, за да защити собствените си икономически интереси, добронамереният търговец би предприел

всякакви законосъобразни действия за осъществяване на контакт с контрагентите си и представяне на необходимите доказателства. Нещо повече – организиране на мероприятия, като тези по договора с [фирма] например би позволило да се ангажират доказателства, снимкови, рекламни, разходни документи и прочее относно реалното ангажиране на посочените популярни артисти в провежданите мероприятия. Всъщност, ангажирането и провеждането на подобни мероприятия с популярни личности от шоу-бизнеса, предполага, дори по чисто-житейска логика, поне снимков материал от участието им и цялостната атмосфера, която те създават с артистичното си присъствие.

Настоящата инстанция счита, че от съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства не следва категоричен и несъмнен извод за реалност на доставките по процесните фактури.

В този смисъл и в по отношение на тази част от ревизионният акт, първоинстанционната жалба се явява неоснователна.

На следващо място и във връзка с възражението за незаконосъобразност на ревизионният акт, поради неправилно приложение на чл.26 т.2 от ЗКПО, следва да се отбележи:

Извършените фактически установявания и вече обосноваването от съда извода за липса на реалност на документираните доставки относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит съгласно чл.71 т.1 ЗДДС са аналогично и изцяло относими и към приложението на чл.26 т.2 ЗКПО. В този смисъл изложените вече мотиви и проведеното изследване за реалност на доставките не следва да се преповтаря.

Всъщност, Върховния административен съд нееднократно се е произнасял, че нормата на чл. 26, т. 2 ЗКПО, въз основа на която е преобразуван финансовият резултат на жалбоподателя, определя, че не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани. По силата на чл. 10, ал. 1 ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството, отразяващ вярно стопанската операция. На тази плоскост преценката достоверно ли е документирането на стопанските операции при отчитането от касатора на разходите по фактурите/стоковите разписки, издадени от двете дружества по ЗЗД и физическите лица е обусловена от установяване дали доставките са осъществени./виж Решение № 2424 от 15.03.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6452/2021 г., Решение № 2324 от 14.03.2022 г. на ВАС по адм. д. № 6672/2021 г. и др./.

Във връзка с отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите издадени от [фирма] и отказа същите разходи да бъдат признати за данъчни цели на основание чл. 26 т.2 от ЗКПО:

Сред събраните по делото доказателства са както представените от дружеството фактури, така и направени хотелски резервации с поименно посочване на гостите за които са направени резервациите, потвърждение за направените резервации, обменена комуникация между представители на жалбоподателя и представители на хотелският комплекс с уточнение на настаняване, отправено предложение за настаняване и т.н. Т.е. налице е ясна, цялостна верига от действия насочена към

реализиране на определен резултат, предмет на фактуриране между страните. В тази връзка липсват данни и яснота защо посочената доставка се счита за нереална от страна на приходната администрация, респ. защо разхода се счита за документално необоснован. Напълно голословено е постановен отказът, с аргументите, че фактури с №[ЕГН]/18.11.2014 г. и №[ЕГН]/18.11.2014 г. са анулирани от издателя им, като доставчикът е с „рисков профил“; включен е в бюлетина на издирваните от НАП лица; deregистриран е по ЗДДС, считано от 18.01.2018 г. по инициатива на орган по приходите; дружеството не е разполагало с превозни средства и недвижими имоти и не е отчитало разходи за наеми на помещения, офиси и обекти, от които е извършвана дейността; платени консумативи и разходи за ел. енергия, вода, Т., интернет, телефонни услуги или др. както и, че [фирма] има задължения по ЗДДС в особено големи размери.

Нито едно от посочените обстоятелства не би могло да обоснове извод за липса на реално извършена доставка, още повече в хипотезата в която са налице ясни поименни списъци на настанените лица, периода и съответната база на настаняване, данни за извършени плащания по посочена банкова сметка/съобразно комуникацията по повод резервацията/ и още повече, когато органа сам констатира, че са налице данни за назначени лица, за които обаче не са внасяни здравни и осигурителни вноски. Аргументите на решаващият орган в процедурата по административно обжалване, както и преди това – в ревизионният доклад и ревизионният акт са голословни и необосновани. Ревизионният акт в тази му част се явява вътрешно противоречив, необоснован и в тази му част следва да бъде отменен като незаконосъобразен.

Относно законосъобразността на ревизионният акт, в частта с която не са признати разходи в размер на 1 094,00 лв. по 2 фактури издадени от [фирма], като разходи несвързани с дейността на дружество и на основание чл. 26, т. 1 от ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат на дружеството за 2014 г.:

Предмет на посочените доставки е „вечеря“, като в хода на ревизията, а и с жалбата пред настоящата инстанция не са изложени аргументи и представени доказателства, които да опровергават констатацията на органите по приходите, че тези разходи не са свързани с дейността на жалбоподателя. На стр.18 от настоящата жалба, ревизираното дружество твърди, че по отношение на доставката, освен посочените фактури и приложен касов бон е налице и комуникация кореспонденция с представител на хотел „К. П.“, където е проведено организирано от него мероприятие.

Посочените данни се намират на последните страници/непреброени/ от Т. 3 от приложенията към настоящето дело. Видно от същите обаче, извън фактурите и приложеният касов бон, както и банково извлечение за извършено плащане липсват каквито и да било индикации относно реалното осъществяване на доставката. Посочената от жалбоподателя кореспонденция с представител на хотел „К. П.“ касае единствено хотелско настаняване и в този смисъл няма никакво отношение към фактурираните вечери. Наличието на фактурирани вечери в рамките на период в който дружеството е организирано конкретни мероприятия, но извън мястото на провеждане на посочените мероприятия, следва да бъде подкрепено с данни установяващи взаимовръзката им. В противен случай би се създадо неправомерна възможност ревизираното лице да фактурира и претендира право на приспадане на

данъчен кредит на всякакъв род дейности, с единственият аргумент, че същите спадат в процесният период. Подобна презумпция обаче, националният ЗДДС, както и съюзното законодателство не допускат. Напротив, ясно следва да се приеме, че при липса на данни за връзка между организираното, по договор, на едно място, събитие и провеждани на друго, различно място, вечери, последните не се явяват иманентно свързани и обусловени от предмета на дейност на дружеството. В съответствие с възприетият дотук подход, жалбата срещу РА следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед своевременно направеното от страните искане за присъждане на разноски, настоящият състав счита, че такива се дължат както съобразно уважената, така и съобразно отхвърлената част от жалбата. Следователно и съобразно общият материален интерес и крайният изход от спора, на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 150лв., а на ответника – юрисконсултско възнаграждение в размер на 1800лв.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 предл. второ и предл.четвърто от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд София-град, Трето отделение, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22002220007257 от 17.06.2021г., потвърден и изменен с Решение № 1359/09.09.2021г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"-гр. С. при ЦУ на НАП, В ЧАСТТА с която на дружеството с отказано правото на данъчен кредит в общ размер на 3 693,46лв. по 15 фактури, издадени от [фирма], ведно със съответните лихви, както и В ЧАСТТА с която е увеличен финансовия резултат на дружеството за 2014г. и 2015г. "с разходите, отчетени по фактурите на [фирма].

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Ревизионен акт № Р-22002220007257 от 17.06.2021г., потвърден и изменен с Решение № 1359/09.09.2021г. на Директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика"- [населено място] при ЦУ на НАП, в останалата част.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Националната агенция за приходите, юрисконсултско възнаграждение в размер на 1800 лв. (хиляда и осемстотин лева).

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата от 150 лв., съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: